

Иван Вазов
Българският войник

Щом войната се захвана,
ний простихме се в часът
с майки, с братя – и с Балкана
и потеглихме на път.
Но тъгата бе разляна
по лица ни в оня миг...
Чужденците туй видяха
и презрително казаха:
Ето български войник!

Преди боя да достигнем,
ний борихме се на смърт
седем дена, без да мигнем,
с калта, гладът и студът.
В нас душите не остана,
ний изплезихме език.
Чужденците ни видяха
и насмешливо мъляха:
Що за български войник!

Ний веч мязахме на сянки,
на разсипана войска.
Едвам тежките берданки
ний крепяхме ги с ръка.
В миг горите заехтяха:
пред нас беше бой велик!
Чужденците ни видяха
и злорадостно шептяха:
Клети български войник!

Чухме ги и подлудяхме
и във сливнишкия дим
като бесни полетяхме
да умрем ил победим.
И победата я взехме
с бодила на нашия щик!
Враговете се слисаха
и уплашени крещяха:
Бежте! Български войник!

И на Драгоман проходът

много къс им се видя,
удиви се Царибродът:
вчера той ги посреща!
И Милан отседна клети
да почине бар на миг,
но и там го страх връхлете:
Бре, я коня доведете,
ето българский войник!

Ех, ний скоро ще се върнем,
ако бог ни поживи,
мили майки ще прегърнем
с лавров венец на глави.
И когато се покаже
полкът ни в града със вик,
нека чуем в оня миг
що светът ще пак да каже
зарад българский войник!

София, декември 1885

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4485>]